

GĘDEK (1) *sb m*

gędek, [**gądek** *a.* gędek].

sg N gędek. ◇ [*pl A* gądk*i*].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. gędziec.

*Człowiek grający na instrumencie strunowym: Lyricen – Gędek. Calep 623b; [Ale tu Gądk*i*/ y pińczki maż rozumiec nie ty ktorzy się wczciwą Mufiką przyłtoynie zábawiáią/ ále owy ktorzy sie od kárczmy do kárczmy tułáią/ álbo z pieškámi táncuią/ y tym podobne. SzczerbSpecSax 16 (Linde).]*

Cf **GĘDZIEC**

AL